

I. KAPITOLA

RYTIER

„**E**ve Sageová je mŕtva.“
Rytierove slová sa ozývali od rozľahlého vchodu do kráľovej pracovne, odrážali sa od honosných múrov ako smútočný nárek.

Kráľ Benedikt sedel so sklonenou hlavou a nepoškvrnenými rukami pridržal strany otvorenej knihy. Spoza veľkého okna dopadali na postriebrené stránky slnečné lúče a jeho teplo vytváralo v miestnosti dusnú a ťaživú atmosféru. Rytier v priliehavej zbroji sa nervózne ošíval, ale keď k nemu kráľ zdvihol pohľad, okamžite stuhol.

Toto sa nemalo stať.

Benedikt zatvoril knihu a žiara slnečného svetla náhle zbledla, akoby aj samotné slnko ostalo sklamané. Kráľ pomaly zdvihol zrak a na perách sa mu objavil súcitný úsmev.

„Škoda,“ skonštatoval a prešiel si prstami po plavých vlasoch. Aj napriek pokročilému veku ich pretkávalo prekvapivo málo šedín. „Zloduch to úbohé dievča zvedol na zlé chodníčky. Ale mám pocit, že sa jej dostalo milosrdnej smrti. Ak sa dostanete tak blízko k temnote, niet pre vás záchrany. Teraz môže aspoň v pokoji odpočívať.“ Kráľ sa spokojne pousmial.

Neznášam ťa.

Rytier napäto zovrel päšť, ale skôr než si to kráľ stihol všimnúť, povolil zovretie a prikývol. „Ste taký milostivý, kráľ môj.“ Tie slová ho pálili na jazyku.

Benedikt prižmúril oči a rukou ukázal na čalúnené kreslo. „Prosim, posad' sa. Cesta do paláca musela byť namáhavá. Ako sa darí sirovi Ethanovi? Ostal s tebou až do konca, aby sa presvedčil, že úloha je splnená, nie je tak?“

Rytier sa opatrne priblížil k červenému zamatovému kreslu, a keď si naň sadol, mäkké čalúnenie sa pod jeho váhou podvolilo. Spod prilby mu svietili len zelené oči. „Volal sa sir Nathan, vaše veličenstvo,“ poopravil kráľa opatrne.

„Ach, ale samozrejme! Sir Nathan,“ zopakoval veselo.

„Umrel,“ odpovedal rytier bez prikrášľovania.

„Ale?“ Kráľ nadvihol obočie.

Muž v brnení predniesol nasledujúce slová presne tak, ako si ich nacvičil. „Obávam sa, že Ottovi Warsenovi nestačila trocha preliatej krvi. Keď sa obrátil proti mne a sirovi Nathanovi, sám som sa oňho postaral.“ Bol hrdý, že sa mu pri klamstve netriasol hlas.

Kráľa to zjavne nijako nezasiahlo, čo nikoho neprekvapilo – aspoň nie nikoho v miestnosti. „Výborne. Čím menej nevyriešených záležitostí, tým lepšie. Predpokladám, že si sa o Warsenovo telo patrične postaral.“

Pri spomienke na to, ako bolo „postarané“ o hlavu pána Warsena, sa rytierovi pod helmou skrivila pery. „Áno, kráľ môj.“

Na zátylku sa mu hromadil pot. Vedel, na čo sa ho kráľ ešte opýta.

„A čo telo Evie Sageovej? Smiem ho vidieť?“

Cez okno prenikli lúče slnka a dopadli na rytierove ruky v nových rukaviciach. Nebola na nich ani kvapka krvi. Svetlo ho trochu upokojilo, a tak odpovedal: „Obávam sa, že liečitelia potrebujú čas na zacelenie jej rán, aby pôsobila upravené. Tak ako ste žiadali. Nechcú byť rušení pri práci a prosia vás o zhovievavosť.“

Nasledovalo ticho. Rytier zadržal dych, aby si kráľ nevšimol rýchle klesanie a stúpanie jeho hrude. *Daj sa dohromady*, prikázal si. Bol presvedčený, že kráľ určite počuje hlasný tlkot jeho srdca.

Benedikt sa usmial, ale jeho oči ostali chladné ako vždy. „Vyhoviem im. Hlavne nech je pripravená na veľké odhalenie na konci týždňa.“

Rytier prikývol a opatrne vydýchol. „Áno, kráľ môj.“ Nepotreboval zisťovať, čo myslí pod veľkým odhalením. Kráľ sa nesmierne rád chvastal.

Tri, dva, jeden...

„Na konci týždňa odhalíme identitu Zloducha pred každým šľachticom v kráľovstve.“ *Hm, myslel som si, že nevydrží ani dve sekundy.* Lenže jeho veličenstvo po čomsi naozaj prahlo. Pri tom vyhlásení sa mu v očiach zračila zbesilosť.

„Dosiahli ste skutočne významný úspech, kráľ môj.“ Rytier sa zašklabil, aby mu venoval falošný úsmev. „Gratulujem.“

Kráľ sa postavil v celej svojej okázalosti, švihol rukou, až za sebou rozvial kožušinou lemovaný plášť, a na čajový stolík pred rytierom hodil knihu, ktorú mal dosiaľ pred sebou. Stolík sa pod nárazom zachvel a strieborné kalichy so zvyškom vína sa zatriasli. Zbrojnoš by si dal pohárik. Alebo aj niekoľko.

„Toto je len začiatok novej éry Rennedawnského kráľovstva.“

Rytier šokovane nadvihol obočie. To znelo... zlovestne.

Kráľ pokračoval v monológu. „Keď predstavím Evie Sageovú ako dokonalú obeť, upevním tým nenávisť celého kráľovstva voči Zloduchovi. Konečne im ukážem dôkaz všetkých jeho zločinov...“ Ukázal na knihu s honosnou obálkou plnou ligotavých farieb. „*Rennedawnský príbeh.*“

Rozprávka pre deti? *Rennedawnský príbeh* obsahoval epické rozprávanie o zrode Rennedawnu a kúzelnú riekanku, ktorá vraj zachráni krajinu pred úplným vyprchaním mágie. Údajne pochádzal od samotných bohov, ale častejšie ním rodičia karhali svoje neposlušné deti. Každé z magických kráľovstiev Myrtalského kontinentu malo vlastný príbeh o zrode. Všetky boli rovnako prapodivné a nezmyselné. Až doposiaľ rytier nevidel knižné vydanie rozprávania o svojom kráľovstve, ale pestrofarebná obálka mu určite nepridávala na dôveryhodnosti. Nedokáže kráľ rozoznať medzi fikciou a skutočnosťou?

Možno má príliš tesnú korunu.

Zachytil klebety šíriace sa medzi ľuďmi, že Rennedawn sa naozaj prepadáva pod zem. Ak by bol príbeh o zrode pravdivý...

Žeby sa klebety predsa len zakladali na faktoch?

Kráľ si povzdychol. „Obávam sa, že ak chceme, aby bolo naše kráľovstvo aj naďalej tým najmocnejším, musím ťa požiadať o obrovskú láskavosť.“

Panovník ho o obrovskú láskavosť žiadal už mnohokrát a rytier sa vždy bez zaváhania podvolil: „Áno, kráľ môj.“

„Potrebujem, aby si zašiel do domu Sageovcov a našiel Nurine listy. Prines mi ich ešte dnes.“

„Ako prikáže vaše veličenstvo. Ale smiem vedieť, prečo ich potrebujete?“ opýtal sa rytier čo najopatrnejšie.

„Dúfal som, že staršia dcéra oplýva rovnakými schopnosťami ako jej matka, ale aj napriek Griffinovej snahe bolo to dievča nanič.“ Benedikt si poklopkal po brade a naoko sa zamračil. „Teda aspoň zaživa.“ Rytier vytrvalo udržiaval kamenný výraz. „V každom prípade nám listy pomôžu vypátrať Nuru. Už roky ju nik nevidel.“

„A čo bude s mladšou dcérou?“ ozval sa rytier takmer nečujne.

Kráľ mávol rukou. „Tá je odpísaná. Dostala sa do pazúrov Zloduchovej bandy.“

Z čoraz neznesiteľnejšej ťaživej horúčavy sa rytierovi začínala krútiť hlava. „A čo bude so zmijodrakmi, pane? A s jedom získaným od ich mláďaťa? Myslel som si, že ich tiež potrebujete. Nemalo to niečo spoločné s hviezdny jasom, osudom a tak?“

Kráľovi na čele navrela žila, ale výraz jeho tváre ostal rovnaký. Zohol sa po knihu a opatrne ju položil do krištáľovej vitríny pri okne. Steny sa od jeho jasného a melodického barytónového hlasu plného pohrdania zatriasli.

„Našťastie držím v zajatí muža, ktorý mi s tým pomôže.“

Rytier presne vedel, koho má na mysli, ale aj tak mu po rozhorúčenom chrbte prebehol mráz.

Zloduch.

2. KAPITOLA

ZLODUCH

Zloduchovi nechýbalo svetlo, ale farby. Trystan zdvihol zrak, od neustáleho kvílenia ostatných väzňov mu zvonilo v ušiach. Všetci boli uväznení v temnote. Rukami sa dotýkal drsnej skaly, ktorá sa mu šúchala o vlhké dlane. V čiernote to bol jediný styčný bod s realitou. Bolo to, akoby zomrel. Všade vládla temnota. Smrť bez odpočinku, tma bez svetla. Len vďaka boľavým končatinám vedel, že je nažive.

Srdce mu búšilo v hrudi, nevedel sa nadýchnuť. Nemal ani mreže, o ktoré by sa mohol podprieť. Nedokázal privolať svoju silu, akoby niekto zabarikádoval aj jeho hmlu. Obaja boli uväznení. Ale cítil, ako sa v jeho vnútri krúti a vlní. Rovnako ako on, aj ona prahla po slobode.

„Stačilo.“ Zapotácal sa a jeho plece chvála bohom narazilo na hrboľatý povrch. Tehly. Bohovia boli milostiví. Pevná a ťažká stena pôsobila ako balzam proti jeho najväčšiemu strachu – tme. S rukami pokrytými pluzgiermi kráčať v nekonečných kruhoch, ale zdalo sa, že nemá konca. Kde sú tie poondiate dvere?

Zastavil sa, aby sa zhlboka nadýchol. *Dýchaj, Trystan.* Musel sa odtiaľ nejako dostať, musel nájsť Sageovú. Otto jej určite ubližuje...

Nie. Teraz na to nemôže myslieť. Ešte nie.

Neprestával ohmatávať chladný múr zhora nadol. Vlnil sa v nekonej slučke, ktorá ho privádzala do šialenstva. Prešli celé minúty. Alebo hodiny? Nemal poňatia.